

[Niels Westerby.]

Men derimod kan jeg følge hr. Hilmar Baunsgaard i, at de selvstændige ikke er ligeligt stillet. Nogle har fordele ved devalueringen; og andre er blevet alvorligt skadet ved devalueringen, og det problem må klares. Og her vil jeg da gerne henlede hr. Hilmar Baunsgaards opmærksomhed på, at vi fra liberalt centrums side har stillet det forslag i dag, at de selvstændige eller ikke-lønmodtagerne, der har en mindre indkomststigning i det næste år, end gennemsnittet af lønmodtagere har, de skal have den ekstraskat tilbage, som de har betalt. Derved får vi en rimelig behandling af de selvstændige eller ikke-lønmodtagerne; og det synes jeg i og for sig er en god ting at få klaret i forbindelse med dette at skulle lægge ligelige byrder på befolkningen. Det er det, det drejer sig om. Vi kan ikke have skævheder til de forskellige sider.

Statsministeren (*J. O. Krag*): Hr. Poul Møller har et par gange sat spørgsmålstegn ved, om lønmodtagernes ledere, når de beslutter at gå med til at afgive denne bestemte dyrtidsportion, har haft tilstrækkeligt brede kompetente forsamlinger bag sig. Det må disse organisationer selvfølgelig selv svare på. For LOs vedkommende kan der næppe være tvivl om det. Man har ikke alene haft forretningsudvalget bag sig, man har også haft det ret store repræsentantskab, og endelig har de fleste forbund holdt hovedbestyrelsesmøder. Så vidt mig bekendt er noget tilsvarende tilfældet for tjenestemandorganisationerne og funktionærorganisationerne. Derfor synes jeg, vi skal modtage det offer, lønmodtagerne her tilbyder at bringe, ikke med skepsis, men med taknemlighed. Det må være vores samfundsmæssige reaktion på det tilbud, disse store organisationer her bringer.

Det næste spørgsmål, der så rejses, er, om det hele nu alligevel er fuldstændig retfærdigt. Her kunne man jo spørge: hvad er retfærdigt? Og man kunne spørge: hvor har vi haft skattesystemer, der har været

fuldstændig retfærdige? Vi har i hvert fald ikke haft dem hidtil, jeg håber, vi får noget, der er bedre, men den fuldstændige retfærdighed er vist ikke til at finde. Men jeg synes, at det, der bliver gjort her, udstykket i forskellig slags lovgivning, tilsammen har en sådan rimelig balance over sig, at man må acceptere denne balance.

Avancestoppet, ja, det var jo for at forhindre urimelige gevinster, det var jo for at forhindre, at de tilfældige forretningsdrivende, der lå inde med store lagre af varer, der dagen efter devalueringen ville blive så og så meget dyrere, skulle tjene herpå. Det var vel også derfor, avancestoploven blev vedtaget her i folketinget, uden at en eneste stemme rejste sig imod den. Den har sin forklaring. Dens retfærdighed hviler i sig selv.

Så kan man spørge, om de lønmodtagerportioner, der afgives, er lige store. Her er der jo noget større retfærdighed, end der ofte vil være ved den slags, derved at højt-lønnede funktionærer og tjenestemænd kommer til at afgive temmelig store portioner. Derimod vil man finde inden for LO-området, at alle kommer til at afgive det samme, nemlig 20 øre pr. time. Alligevel er der også her en rimelighed til stede, fordi det, som arbejdsministeren har sagt det, er de lavestlønnede, der ville blive hårdest ramt af den prisopgang, der nu undgås, og af den arbejdsløshed, som nu fjernes. Også her er der altså en vis rimelighed til stede.

Når man så kommer til engangsskatten på de 3 pct., der skal være det tilsvarende, ikke-lønmodtagerne skal give, ja, så må man da se nærmere på det i udvalget, som finansministeren også har givet udtryk for at han vil, men man må jo erindre, at erhvervsdrivende med meget små indtægter slipper for at betale; de kommer ikke til at betale engangsskat. Endelig må man erindre, at erhvervsdrivende, der har andre mennesker ansat i deres brød, slipper i 12 måneder for at betale en dyrtidsportion; også her gør sig altså en rimelighed og en balance gældende, som bevirker, at det samlede indhold af